

РЕШЕНИЕ

№ 6967

гр. София, 25.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 59 състав,
в публично заседание на 04.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Зорница Дойчинова

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **1794** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 215, ал. 1 ЗУТ, във връзка с чл. 145-чл. 178

АПК.

Производството по делото е образувано по подадена от Д. П. Х., с ЕГН [ЕГН] от [населено място], чрез пълномощника си адв. К. жалба срещу Заповед № РА-30-544/10.12.2020 г. на главния архитект на СО, с която се нарежда на жалбоподателя да премахне незаконен строеж „Стоманобетонова гаражна клетка № 45“, находяща се върху предвидено уширение за паркиране на североизточната част на [улица], публична общинска собственост, кв. 17 по плана на м. Х. Д. – част, югозападно от [жилищен адрес] ж.к. Х. Д..

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на процесната заповед. Посочва, че гаражната клетка е закупена и поставена от жалбоподателя в имота, като е поставена като част от вече съществуващи преди това такива клетки, които са общо 28 бр., разположени в редица върху предвидено за паркирането място. Преди поставянето на гаражните клетки, са проведени разговори с представители на [община], на които са били уверени, че клетките няма да бъдат премахвани. Не оспорва факта на поставяне на гаражната клетка върху описания в акта терен, без да има нужните строителни книжа за това. Гаражната клетка е поставена през 2000 г., като към този момент това е било разрешено. Оспорват изложеното в акта, че гаражната клетка представлява строеж, тъй като представлява надземна сграда, с предназначение гараж, който според ЗУТ е обект на допълващо застрояване. Гаражната клетка не е трайно прикрепена към земята, няма основи, а е поставена

директно върху терена. Поради това счита, че процесния обект представлява преместваем такъв. На това основание заповедта е незаконосъобразна. Оспорват се издадените от СО-район П. два констативни акта и съответно констатациите в тях. Твърди нищожност на заповедта, тъй като в нея е посочено, че земята върху която е поставена гаражната клетка не е публична общинска собственост, а държавна. Освен това няма доказателства, че терена, върху който е поставена гаражната клетка попада в уличната регулация. Излага твърдения за приложимост на § 127, ал.1 ПЗР на ЗИДЗУТ. Твърди, че не е направено точно описание на обекта на заповедта. Заповедта противоречи на целите на закона, както и че не са изяснени всички факти и обстоятелства от значение за случая. Твърди, че заповедта не е издадена в предвидената за това форма и не съответства на изискванията за съдържание. Моли за отмяна на заповедта.

В съдебно заседание, чрез пълномощника си адв. К., поддържа жалбата и моли за отмяна на заповедта. Счита заповедта за немотивирана. Посочва, че при издаването ѝ не е изследван въпроса за търпимостта на строежа, по смисъла на §127 от ПЗР на ЗУТ. Моли за отмяна на заповедта. Претендира разноски.

Ответната страна - главен архитект на СО, е депозирала административната преписка относно оспорената заповед.

Представено е становище по жалбата, с което оспорва жалбата като неоснователна. Посочва, че заповедта е издадена от компетентен орган, в предписаната от закона писмена форма и при спазване на правилата на административното производство. Моли за потвърждаване на заповедта и отхвърляне на жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание се представлява от юк Г., която оспорва жалбата и поддържа представеното становище. Счита за доказано по делото, че се касае за незаконен строеж – гаражна клетка, която не отговаря на строителните правила и норми. Същата попада в терен предвиден за жилищно строителство и поставянето ѝ не е предвидено нито към времето на изграждане, нито към настоящия момент. Изградена е без строителни книжа, поради което е незаконна.

Административен съд София-град, в настоящия съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заповед № СОА17-РД09-622/19.06.2017 г., изменена и допълнена със Заповед № СОА19-РД09-934/01.07.2019 г., т.1.47, кметът на Столична община е предоставил на главния архитект на Столична Община, правомощия да издава заповеди за премахване на незаконни строежи на основание чл. 225а, ал.1 ЗУТ и др.

С констативен акт /КА/ № РПД20-ВК91-3274/1/25.02.2020 г., служители на район „П.“, СО извършили проверка на строеж, представляващ „Стоманобетонена гаражна клетка“ № 45, с размери в план 3.00/5.00 м. и приблизителна височина 2.20 м, с монтирана двукрила метална врата, находящ се върху предвидено уширение за паркиране на североизточната част на [улица], публична общинска собственост, кв. 17 по плана на м. Х. Д. – част, югозападно от [жилищен адрес] ж.к. Х. Д.. При проверката установили, че строежът е собственост на Д. Х.. Установили, че строителството на гаражната клетка е извършено през 1999 г. Също така е установено, че гаражът е изграден без одобрени строителни книжа, в нарушение на чл. 137, ал.3,

чл. 148, ал.1 4и чл. 182, ал.1 ЗУТ. Установено е, че строежа е V категория. Прието е, че не отговаря на изискванията на § 16 ал.1 от ПР на ЗУТ и § 127, ал.1 от ПЗР на ЗИД ЗУТ.

По действащия към момента на изграждането план за регулация и застрояване за м. [жк], одобрен през 1988 г., гаражът попада в кв. 17, УПИ VI за обществено жилищно строителство, в който не се предвижда допълващо застрояване. Съгласно действащия ПРЗ от 2013 г. гаражната клетка попада в терен, предвиден за улична регулация и не е включен в режим на застрояване.

Констативният акт е съобщен на жалбоподателя с писмо изх. № РПД18-ТК00-18-109-19.08.2020 г., получено от жалбоподателя на 24.08.2020 г.

Видно от протокол № РПД20-ВК91-2346/29.09.2020 г. възражения срещу КА не са постъпили.

Въз основа на констатациите в КА, ответникът главният архитект на СО издал Заповед № РА-30-544/10.12.2020 г., с която наредил на жалбоподателя Д. Х. да премахне незаконен строеж „Стоманобетонова гаражна клетка № 45“, находяща се върху предвидено уширение за паркиране на североизточната част на [улица], публична общинска собственост, кв. 17 по плана на м. Х. Д. – част, югозападно от [жилищен адрес] ж.к. Х. Д..

Заповедта е връчена на жалбоподателя на 18.01.2021 г.

Жалбата е подадена на 04.02.2021 г., с п.к. от 01.02.2021 г.

По делото е представен НА за собственост върху жилище, дадено като обезщетение срещу отчужден недвижим имот за мероприятия по З. № 143, том I от 26.01.1991 г., видно от който Д. Х. е собственик на апартамент № 13, в блок № 102/1/156, вх. А, ет. 5, находящ се в кв. Х. Д..

Представено е и НП № 759/18.07.2000 г., издадено от териториален държавен инспектор, при ДНСК, с което на Д. Х. е наказан да заплати в полза на държавния бюджет сумата от 50,00 лв., за това, че е монтирал стоманобетонова гаражна клетка № 1, трайно закрепена към земята, върху общинска земя, без необходимите строителни книжа и разрешения. Видно от приходна квитанция, сумата е платена.

Представен е А. № 13896/05.01.1988 г., видно от който държавна собственост са 91 броя апартаменти в новопостроен жилищен блок № 102, ж.к. Х. Д..

Видно от удостоверение, издадено от Териториална общинска администрация П. – С., посоченият орган не възразява строителството върху собствения му недвижим имот, находящ се на [улица] да бъде долепен до съседния държавен недвижим имот.

Видно от представено писмо изх. № 5280/26.04.2021 г. от ИА Военни клубове и военно-почивно дело, жилищният блок № 102, находящ се в кв. Х. Д. е построен от МО с отстъпено право на строеж и е въведен в експлоатация през м.12.1986 г.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, достигна до следните правни изводи:

Предмет на оспорване е Заповед № РА-30-544/10.12.2020 г., с която главният архитект на СО е наредил на жалбоподателя Д. Х. да премахне незаконен строеж „Стоманобетонова гаражна клетка № 45“, находяща се върху предвидено уширение за паркиране на североизточната част на [улица], публична общинска собственост, кв. 17 по плана на м. Х. Д. – част, югозападно от [жилищен адрес] ж.к. Х. Д..

Настоящият съдебен състав приема, че жалбата е подадена от надлежна страна, адресат на акта и в законоустановения срок, поради което е допустима, поради което следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно изискванията на чл. 168, ал. 1 от АПК, при служебния и цялостен съдебен контрол за законосъобразност, съдът извършва пълна проверка на обжалвания административен акт относно валидността му, спазването на процесуалноправните и материалноправните разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта, която преследва законът, т. е. на всички основания, визирани в чл. 146 от АПК. При преценката си, съдът изхожда от правните и фактическите основания, посочени в оспорвания индивидуален административен акт, представената административна преписка и събраните по делото доказателства. При проверката на административния акт, съдът не е обвързан от основанията, въведени от оспорващия, нито от неговото искане. Съдът следва да отмени или обяви за нищожен акта и ако констатира порок, който оспорващият не е посочил.

Разгледана по същество е неоснователна.

По съответствие на заповедта с процесуалните правила:

Процесната заповед за премахване на незаконен строеж, като индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган – главния архитект на СО. Съгласно разпоредбата на чл. 225а, ал. 1 от ЗУТ, кметът на общината или упълномощено от него длъжностно лице издава заповед за премахване на строежи от четвърта до шеста категория, незаконни по смисъла на чл. 225, ал. 2, или на части от тях. В конкретния случай е налице заповед за делегиране на правомощията от кмета на СО на главния архитект на СО, № СОА17-РД09-622/19.06.2017 г., изменена и допълнена със Заповед № СОА19-РД09-934/01.07.2019 г., т.1.47 да издава заповеди за премахване на незаконни строежи на основание чл. 225а, ал.1 ЗУТ и др. Поради това, настоящият съдебен състав приема, че оспорената заповед на главния архитект на СО е издадена от компетентен орган, в рамките на делегираната му компетентност със заповед № СОА17-РД09-622/19.06.2017 г. на Кмета на Столична община.

Заповедта е издадена в предписаната за това писмена форма, като съдържа подробно изложение на правните и фактическите основания за нейното издаване - чл. 59, ал.2 и ал.3 от АПК, доколкото в ЗУТ няма други специални изисквания. В обстоятелствената част е налице и препращане към фактите, установени в хода на проверката и обективирани в нарочно съставения, съгласно разпоредбата на чл. 215 а, ал. 2 от ЗУТ, констативен протокол. Посочен е издателят на акта, адресатът, строежът, по отношение на който се предписва да бъде премахнат, обстоятелствата, мотивирали органа да издаде заповедта.

При издаването ѝ са спазени специалните административно-производствени правила по ЗУТ и не са допуснати нарушения на административно-производствените правила, като релевантните по случая факти са установени правилно и не е допуснато нарушение, ограничаващо правото на участие на жалбоподателя в производството по издаване на оспорената заповед. Производството пред административния орган е започнало с подаване на сигнал за незаконно изградени гаражи. Проведена е процедурата по чл. 223 ЗУТ, като комисия е посетила имота, в който е изграден строежа, а констатациите от проверката са описани в Констативен акт № РПД20-ВК91-3274/1/25.02.2020 г. Именно този констативен акт е станал и основание за издаване на процесната заповед. Касае се за процедура по премахване на незаконен

строеж, единствено изискване в която е извършване на проверка и съставяне на констативен акт. В случая това изискване е налице – извършена е проверка от служителите по контрол на строителството на района и е съставен констативен акт РПД20-ВК91-3274/1/25.02.2020 г. От представените по делото писмени доказателства и служебната бележка е видно, че констативният акт е съобщен на заинтересованото лице на 24.08.2020 г., като жалбоподателят не се е възползвал от правото си да подаде възражения.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав намира, че в хода на административното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да ограничат правото на защита на заинтересованото лице и които да водят до отмяна на акта на процесуално основание.

По съответствие на заповедта с материалния закон:

Безспорно по делото се установява, че жалбоподателят Ц. е изградил гаражна клетка № 45 в североизточната част на [улица], публична общинска собственост, кв. 17 по плана на м. Х. Д. – част, югозападно от [жилищен адрес] ж.к. Х. Д.. Безспорно също така се установява, че процесния гараж № 45 е част от група от общо 28 гаражни клетки, разположени в същия имот. Безспорно е, че за изграждането на гаража не са налице одобрени строителни книжа, разрешение за строеж, или пък издадена виза.

Съгласно § 5, т. 38 от ДР на ЗУТ „Строежи“ са надземни, полуподземни, подземни и подводни сгради, постройки, пристройки, надстройки, укрепителни, възстановителни работи, консервация, реставрация, реконструкция по автентични данни по смисъла на чл. 74, ал. 1 от Закона за културното наследство и адаптация на недвижими културни ценности, огради, мрежи и съоръжения на техническата инфраструктура, благоустройствени и спортни съоръжения, както и техните основни ремонти, реконструкции и преустройства със и без промяна на предназначението.

Съгласно § 5, т. 80 от ДР на ЗУТ "Преместваем обект" е обект, предназначен за увеселителна, търговска или друга обслужваща дейност, който може след отделянето му от повърхността и от мрежите на техническата инфраструктура да бъде преместван в пространството, без да губи своята индивидуализация и възможност да бъде ползван на друго място със същото или с подобно предназначение на това, за което е ползван на мястото, от което е отделен, като поставянето му и/или премахването му не изменя трайно субстанцията или начина на ползване на земята, както и на обекта, върху който се поставя или от който се отделя.

Разпоредбите на чл. 56, ал. 1 и чл. 57, ал. 1 от ЗУТ и § 5, т. 80 от ДР на ЗУТ посочват кои обекти са преместваеми, като чл. 56 и 57 от ЗУТ разграничават преместваемите обекти с оглед на тяхното предназначение, а § 5, т. 80 от ДР на ЗУТ с оглед на техните конструктивни особености. В тази връзка на първо място спорният гараж не изпълва понятието за преместваем обект с оглед на неговото предназначение, а именно не е сред видовете обекти, изброени в посочените разпоредби, тъй като не е нито увеселителен, нито преместваем обект за търговски и други обслужващи дейности, нито елемент на градското обзавеждане, нито пък е рекламен, информационен или монументално - декоративен елемент. Касае се за гараж, който е постройка за паркиране на автомобил и задоволява лични нужди. Строеж по смисъла на § 5, т. 38 от ДР на ЗУТ е всяко съоръжение, което трайно променя субстанцията и начина на използване на поземления имот, вкл. и преместваемите обекти, които не попадат в изключените хипотези по чл. 56, ал. 1 от ЗУТ досежно предназначението за търговски

или други обслужващи дейности за обществени нужди. /в този смисъл решение № 4526/10.04.2018г. по адм. д. № 11606/2017г. на ВАС, II отд., решение № 2117/13.02.2012г. по адм.д. № 15407/2011г. на ВАС, II отд., решение № 1045/27.01.2010г. по адм.д. № 11784/2009г. на ВАС, II отд., решение № 2900/28.02.2012г. по адм.д. № 80/2012г. на ВАС, II отд. и др./.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав счита за доказано по делото, че процесната гаражна клетка № 45 представлява строеж, елемент на допълващото застрояване и като такава се подчинява на определен режим. Установеното в хода на административното производство относно вида и характера на строежа не се опроверга в хода на съдебното производство.

Не се доказва и наличието на необходими строителни книжа за изграждането на строежа. Строежът е изграден без необходимите строителни книжа, които към момента на изграждането му са били изискуеми, съгл. чл.55 и чл.56 от З. /отм./ Квалифицирането на строежа като незаконен, както към момента на изграждането му през 1994г. /в нарушение на чл.116, ал.2 връзка чл.112 ал.4 ППЗТСУ /отм./, така и по сега действащия ЗУТ /в нарушение на чл.41 ал.2 от ЗУТ/, посочени в заповедта, дава законово основание на административния орган да упражни правомощието си като разпореди премахването му. Съгласно действащата към годината на изграждането на гаража 1994 г. нормативна уредба, поставянето на гаражни клетки се допуска въз основа на застроителен план. В случая със застроителния план, одобрен със Заповед № РД-50-09-26/26.01.1988г. на главния архитект на [населено място] не е предвидено допълващо застрояване – гаражи. Не са издадени и одобрени инвестиционни проекти, съответно разрешение за строеж, поради което следва изводът за липса на строителни книжа за изградената гаражна клетка. Строежът е извършен в нарушение на предвижданията на ПУП и без учредено право на строеж от страна на собственика на терена.

Едно от основните възражения на жалбоподателя е свързано с това, че земята, върху която е изграден гаража, не е общинска, а държавна собственост. Това обаче възражение остана недоказано по делото. По делото се представиха доказателства, от които се установява, че блокът, в близост до който е поставена гаражната клетка е изграден от МО. Това обаче не означава, че и земята е собственост на МО. По делото се представи А. № 13896/05.01.1988 г., видно от който държавна собственост са 91 броя апартаменти в новопостроен жилищен блок № 102, ж.к. Х. Д.. А видно от представено писмо изх. № 5280/26.04.2021 г. от ИА Военни клубове и военно-почивно дело, жилищният блок № 102, находящ се в кв. Х. Д. е построен от МО с отстъпено право на строеж и е въведен в експлоатация през м.12.1986 г. Т.е., сградата на МО е изградена върху земя, по отношение на която има отстъпено право на строеж. Няма доказателства чия е собствеността върху земята, върху която е изградена сградата. Също така обаче, дори земята, върху която е изградена сградата, да е държавна собственост, то това не означава, че земята, върху която е изградена гаражната клетка също е държавна. Видно от посоченото в заповедта, имотът е публична общинска собственост, част е от ул. В., в кв. Х. Д., кв. 17 по плана на [населено място] одобрен с решение № 271 по протокол № 40/30.05.2013 г. на СОС. На тази констатация жалбоподателят не противопостави документи, които да я оборят. Доколкото уширението, върху което е изграден гаража е част от уличната мрежа, то безспорно тази част е публична общинска собственост, съгласно ЗОС.

Друго възражение на жалбоподателя е, че ответникът не е изследвал въпросът за

търпимостта на строежа. Това възражение е неоснователно, от една страна, тъй като е разгледано от ответния орган в издадената заповед, като за отхвърлянето му са изложени мотиви. А от друга страна, строежът не отговаря на изискванията на ЗУТ за търпимост. Разпоредбите, регламентиращи издаването на удостоверения за търпимост са § 16 ДР на ЗУТ и § 127 ПЗР на ЗИДЗУТ. Тези разпоредби, касаят незаконни строежи, изградени в различни периоди, посочени в различните разпоредби. С оглед установената година на изграждане на гаражната клетка – 1999 г., приложима е разпоредбата на §16, ал.3 ДР на ЗУТ и № 127 ПЗР на ЗИДЗУТ. И в двата случая, незаконният строеж следва да е бил допустим по действащите към изграждането му правила и норми, или към сега действащите закони.

Съгласно разпоредбата на §16, ал.3 ДР на ЗУТ незаконни строежи, започнати съответно след 30.06.1998 г., но неузаконени до обнародването на този закон, не се премахват, ако са били допустими по действащите подробни градоустройствени планове и по правилата и нормативите, действали за посочения период или съгласно този закон, и ако бъдат декларирани от собствениците им пред одобряващите органи в 6-месечен срок от обнародването на този закон. За да бъде преценено дали процесният гараж представлява търпим строеж, следва да се изследват следните въпроси дали е налице незаконен строеж, дали този незаконен строеж е започнат след 30.06.1998 г., дали е узаконен преди обнародването на ЗУТ - ДВ, бр. 1 от 02.01.2001 г., дали строежа е бил допустими по действащите подробни градоустройствени планове и по правилата и нормативите, действали за посочения период или съгласно този закон и дали е бил деклариран строежа пред одобряващите органи в 6-месечен срок от обнародването на този закон, т.е. до 02.06.2001 г.

Както се посочи, от доказателствата по делото се установява, че гаража е изграден през 1999 г., без наличие на строителни книжа. По делото обаче не се доказва строежът да е бил допустим по действащите правила норми, действали към датата на извършването му, както и към настоящия момент. От събраните по делото доказателства се установява, че гаражната клетка № 45 е поставена в уширение предвидено за паркиране на североизточната част на ул. В., в кв. Х. Д.. По действащия към момента на изграждането план за регулация и застрояване за м. [жк], одобрен със Заповед № РД-50-09-26-26.01.1988 г., гаражът попада в кв. 17, УПИ VI „за обществено жилищно строителство“, в който не се предвижда допълващо застрояване. Съгласно действащия ПРЗ, одобрен със решение № 271 по протокол № 40/30.05.2013 г. гаражната клетка попада в терен, предвиден за улична регулация и не е включен в режим на застрояване. Т.е., изграждането на гаражна клетка не е допустимо нито по предходния план, действал към датата на изграждането, нито по сега действащия план. Гаражната клетка № 45 е изградена при действието на З. и ППЗТСУ и Наредба № 5 ПНТСУ. Съгласно посочените разпоредби, поставянето на гаражни клетки се допуска въз основа на застроителен план. В случай, че не са били предвидени с плана, гаражите могат да се разполагат свободно или свързано само в два парцела и въз основа на виза за проектиране, върху която се указват точните мерки, коти, разстояния и условия.

Разпоредбата на чл. 182, ал. 1 от ЗУТ сочи, че строежи в чужд урегулиран поземлен имот имат право да извършват лицата, в полза на които е учредено право на строеж или право на надстрояване или пристрояване на заварена сграда, както и строежи под повърхността на земята. Изрично също така в разпоредбата на чл. 56, ал. 2, т. 1 от З. /отм./ е било предвидено, че имат право да строят в чужд имот лицата, в полза на

които е учредено право на строеж, на надстрояване или пристрояване на заварена сграда. По делото не се установява за изграждане на процесния строеж да е било учредено право на строеж от страна на собственика на имота – Столична община. Учредено право на строеж е налично е единствено /и то косвено се установява/ по отношение на жилищната сграда, в която живее жалбоподателя и в близост до която е изграден гаража.

Налага се извод, че „Стоманобетонова гаражна клетка № 45“ не попада в хипотезите на § 16 от ДР на ЗУТ и § 127 ПЗР на ЗИДЗУТ, което правилно е констатирано от главния архитект на СО в процесната заповед.

При гореизложените съображения настоящият съдебен състав намира, че жалбата срещу заповед № РА-30-544/10.12.2020 г. е неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

По разноските:

С оглед изхода на делото на жалбоподателя не се дължат разноски.

Ответникът претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение. Предвид изхода на делото такова му се дължи, като при определяне на размера съдът следва да съобрази разпоредбите на чл. 78, ал.8 ГПК /Изм. - ДВ, бр. 8 от 2017 г./, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ. В тази връзка, като съобрази фактическа и правна сложност на делото, процесуалната активност на пълномощника-юрисконсулт, обема и качеството на осъществената процесуална дейност, в полза на ответника следва да се присъдят разноски в размер на 100,00 лв.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ от АПК, II отделение, 59 състав на Административен съд София град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. П. Х., с ЕГН [ЕГН] от [населено място], чрез пълномощника си адв. К. срещу Заповед № РА-30-544/10.12.2020 г. на главния архитект на СО, с която се нарежда на жалбоподателя да премахне незаконен строеж „Стоманобетонова гаражна клетка № 45“, находяща се върху предвидено уширение за паркиране на североизточната част на [улица], публична общинска собственост, кв. 17 по плана на м. Х. Д. – част, югозападно от [жилищен адрес] ж.к. Х. Д..

ОСЪЖДА Д. П. Х., с ЕГН [ЕГН] от [населено място] **ДА ЗАПЛАТИ НА** Столична община сумата от 100,00 лв. направени по делото разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: